

set hvad man kalder sin forening, og uanset om man slet ikke har nogen forening, men bare forfægter synspunkterne.

Derfor er det for os afgørende at kæmpe imod synspunkterne, for det er dét, vi tror nytter noget. De konkrete personer, der kommer med trusler mod andre eller medvirker til at sprede dem ved løbesedler, skal desuden dømmes for overtrædelse af straffeloven.

Så håber jeg, at hr. Peter Skaarup kom til at udtrykke sig forkert, da han sagde, at panser og retssikkerhed skal vi kun have, hvis folk skal udleveres, men at der ikke skal være retssikkerhed i retssager, der bliver gennemført i Danmark.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil ikke spørge hr. Peter Skaarup igen, for når hr. Peter Skaarup ikke har svaret to gange, kan jeg kun opfatte det på den måde, at hr. Peter Skaarup bare vil finde på et eller andet. Sagen skal i retten, og så er hr. Peter Skaarup fuldkommen ligeglad med, om foreningen bliver frifundet. Men jeg kan godt fortælle hr. Peter Skaarup, hvad der sker, hvis den bliver frifundet: jubel og en følelse af, at statsmagten i Danmark har blåstemplet dem. Det er kedeligt, at hr. Peter Skaarup ikke vil gå ind i det vitale problem.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jamen fru Birthe Rønn Hornbech ved jo, at i en hvilken som helst sag, anklagemyndigheden måtte rejse mod en hvilken som helst person, er der en risiko for, at den pågældende bliver frikendt, og det vil der også være i denne situation.

Men det, jeg bare synes har været uheldigt, er, at der ikke er et flertal her i Folketinget, der meget klart siger, at den forening skal forbydes, ligesom den konservative udlændingeordfører, fru Else Theill Sørensen har sagt, og ligesom andre deltagere i debatten har sagt. Jeg mener faktisk, at tidligere medlem af Folketinget, hr. Arne Melchior, er inde på noget af den samme tankegang.

Problemet er, at man jo må føre en sådan sag, og så må man se, hvad der skal ske, hvis man taber den, hvad jeg nu ikke regner med at der er ret stor sandsynlighed for. Hvis man nu tabte den, er det klart, at så fik vi et problem; men hvis man vandt den, var der i hvert fald givet et klart signal.

Jeg synes, det politiske signal ikke bare skal være, at vi tager afstand fra den, for der tages jo afstand mange gange om dagen. Der er folk, der tager afstand fra et medieforlig, eller hvad det nu kan være, men det kan vi altså ikke bruge til ret meget. Det, man fra samfundets side må sige, er, at man tager afstand fra en forening, der går ind for stening og går ind for drab på mindretal. Det må alle gøre, uanset om det er nazister, eller det er Hizb-ut-Tahrir, eller hvem det nu er. Sådanne foreninger bør forbydes. Det står i grundloven, at vi skal det og hvorfor så ikke bruge den?

Kl. 17.50

Justitsministeren (Lene Espersen):

Man må konkludere oven på denne debat, at for så vidt angår Hizb-ut-Tahrir, er der i Folketinget en fuldstændig generel afstandtagen fra de usmagelige udtalelser, som har været på foreningens hjemmeside og er forekommet på løbesedler. Men hvordan vi skal forholde os til dem, og hvad der skal ske med foreningen, er der altså åbenbart to holdninger til. Jeg vil næsten sige desværre, fordi det kunne sende et signal om, at vi demokratisk set har forskellige indfaldsvinkler til sagen, men det har jeg svært ved at tro på, når det kommer til stykket.

Jeg kan forstå på hr. Peter Skaarup, at Dansk Folkepartis holdning er, at uanset hvad politiet efterforsker, uanset hvor mange spørgsmål politiet undersøger, og uanset hvor lang tid det tager, er det faktisk bedøvende lige meget. Lad bare anklagemyndigheden og Rigsadvokaten gå i gang, lad os endelig starte en sag med det samme, uanset hvad politiet får af vigtige og brugbare oplysninger. Det er ligesom den holdning, jeg hører her i Folketingssalen, men jeg vil gerne her fra talerstolen understrege endnu en gang – i hvert fald mindst tredje gang – at det er regeringens og også min personlige opfattelse, at såfremt der bliver rejst tiltale mod enkeltpersoner, vil det være naturligt, at anklagemyndigheden overvejer spørgsmålet om opløsning af Hizb-ut-Tahrir.

Jeg hørte hr. Peter Skaarup på et tidspunkt nærmest give udtryk for, at det var noget, Folketinget havde afvist overhovedet kunne komme på tale. Det er ikke korrekt, men jeg mener, det er det klogeste at gøre, for at sagen kan få ikke kun et så tilfredsstillende, men også et så grundigt forløb som overhovedet muligt, og at de beslutninger, der skal træffes fra anklagemyndig-